

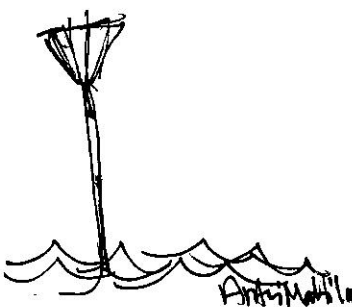
näytös näytös näytös

Ja tässä eräs näytöshyppy! Voitte päätellä itse, onko kyseessä hyvä vai huono näytös. Tietyistä syistä juttumme kirjoittaja haluaa pöytä-tuntemattomana...

Kesäinen aamu valkeni län-sirannikolla puolipilvisenä ja sopivan tuulisena näytöshyppyle joka oli tullut tarinamme hyppääjille tiedoksi sopivasti vasta samana päivänä.

Poka oli kasattu ja hypyn piti tapahtua klo 17.00. Varjot olivat pakkaamatta ja kello oli 16.00. Kiire. No lähdetkö? Kyllä. Ja sinä? Joo. Entä sinä? No en mä tiä. Lähdetkö vai et? Jos en mä kuitenkaan kun on niin paha paikkakin. Kuin taivaan lahjana saapui silloin yksi laskuvarjostelun pioneeri, vanha patjahyppääjä (n. 10 patjahyppää) jonka Cloud ei omistanut valjaita. Mistä varjo? No tosta toi PC selkään. Ja koneelle.

Hypyssä oli ideana että eräälle merkittävälle suuryhtiön henkilölle viedään läksiäislahjana ruusuja ja arvokas tinalautanen. Kiireessä, kuten kaikki tietävät, voi kaikki mennä päin pusikkoja, jotteimme käyttäisi vieläkin vahvempaa ilmaisu! Kello oli 16.45 ja kasassa on kaksi PC:tä ja yksi Cloud. Timanttinen iskujoukko kiipeää koneeseen. Yhdellä on ruusupuska ja toisella tinalautanen kädessään. Yksi on "puhdas". Kello oli 17.10 kun saavutettiin hyppypaikka ja heiteltiin paperit. Tässä vaiheessa urhomme rupeivät katselemaan alastulopaikkaa joka oli n. 6 x 10 metriä suuruinen rantakaistale ja noin 20 metriä korkeiden mäntyjen ympäröimä. Rantakaistaleelta lähti lisäksi metrin levyinen ja 20 metriä pitkä laituri. HUH! Nyt muistivat jo pelastusliivit mieleen, mutta vain mieleen. Kone oli linjalla, korkeutta 1 200 ja kaikilla niska kastui, vaan ei kynneliin.

Ensimmäinen sukelsi. OK! Toisena lähti tinalautanen (noin 45 cm halkaisijaltaan) verkkokassissa joka oli kädessä. Perässä meni se, mitä oli käden jatkeena. Pakolliset. Lautanen rintaa vasten. Pakolliset jatkuu. Perr... pitäis vetää auki! Käsi käy salamana, tatti ponnahtaa ja PC alkaa kehittyä. Kaunis kylki/syöksy aukaisu. Tällä aikaa kolmas jääkärimme taisteli ruusukimpun kanssa koneen ovelle ja EXIT! Mutta HERR MEIN GOTT!!! Minne hävisivätkään kauniit suoja-paperit, vehreät lehdet ja tuoksuvat terälehdet ruusuista... No, jäi-

hän sentään varret jäljelle. 108...109...110 — veto-Cloud kehittyi kauniisti.

Ensimmäinen PC lähestyy maaliauuetta myötätuulella rantaviivan suuntaisesti ja vanhan tarkkuus-Papillonin varmuudella laskeutuu pullistelemaan ilahtuneen yleisön viereen. Tässä vaiheessa toinen PC seikkailee järven päällä ja Cloud on korkealla. PC lähestyy myötätuulella lautanen iloisesti hyppääjän kädessä välkkyen. Suora finaali täysillä ja OK. Mutta mitä ihmettä? Yllättäen PC kääntyy järvellä vastatuuleen ja vain laituri voi enää vedeltä pelastaa. Pelastusvene irtoaa. Molskis! Eipä siirtynyt laituri sopivasti alle...

Tässä vaiheessa urhomme oli jo aukaisut rintahihnan ja irroitannut varavarjon päästäkseen irti valjaista. Pehmeä alastulo pohjamutaan ja polvia myöten kiinni! Oikea reisirukka auki — vasen, no ...kele, eikö se aukea, voi tuhannen tulimmaista sentään. Lautanen lähtee vasemmasta kädestä takaviistoon. Vasen lukko aukeaa; mies pulpahtaa pintaan ja huutaa haltioituneelle yleisölle: "V...t yhdestä lautasesta kun henki sentään säilyy!" Yleisössä murinaa. Tässä vaiheessa Cloud oli kääntynyt vastatuulifinaaliin ja lähestyy kauniisti. Mutta kuten patjahyppääjät tietävät saattaa paatja menettää kykyään pysytellä ilmassa tullessa metsän turbulenssiin. Korkeutta oli vielä n. 5 metriä kun vajoaminen kiihtyi vallan hurjasti ja JUMPS. Heti pystyy ja nilkassa ilkeää jomotusta. Nivel-siteit.

Loppunäytöksessä hyppääjät, nämä kaiken taitavat urhomme, istuvat saunassa nauttimassa Siffrehyboffin tuotteita vesipelastusmiehistön naarattessa lautasta, jota ei löytynyt. Lopuksi illan isännät poistuivat murtuneina tinalautasta ja kukkia köyhempinä ja hyppääjät oppivat taas (toivotavasti) jotakin!